

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **TERMO Děčín a. s.**, IČO: 64050882,
sídlem Oblouková 958/25, 405 02 Děčín,
zastoupená Mgr. Lukášem Votrubou, advokátem,
sídlem Moskevská 637/6, 460 01 Liberec,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

za účasti osoby zúčastněné na řízení:

Oblastní stavební bytové družstvo Děčín, IČO: 00212504,
sídlem Jeronýmova 425/15, 405 02 Děčín,
zastoupené Mgr. Šárkou Anežkovou Harantovou, advokátkou,
sídlem Masarykova 1327/45, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2022, č. j. KUUK/000251/2022,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osobě zúčastněné na řízení **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2022, č. j. KUUK/000251/2022, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odboru stavební úřad (dále jen „stavební úřad“), ze dne 2. 7. 2021, č. j. MDC/72653/2021, jímž byla podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a dle § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 503/2006 Sb.“), povolena stavba „Změna zdroje tepla – vytápění objektu XA, XB, XC,“ na pozemcích st. p. č. XD a p. č. XE v katastrálním území X. Žalobkyně se současně domáhala přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně úvodem podané žaloby stručně shrnula dosavadní průběh projednávané věci. Následně s odkazem na dikci § 2 odst. 2 písm. c) body 11. a 14. zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“), uvedla, že je licencovaným výrobcem tepelné energie, přičemž má též licenci na rozvod tepelné energie. K samotnému rozvodu tepelné energie žalobkyně používá soustavu zásobování tepelnou energií (dále jen „SZTE“).
3. Následně žalobkyně uvedla, že SZTE je nemovitou věcí – stavbou, jak plyne z § 509 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). Správní orgány pak v daném případě dostatečně nezjistily skutkový stav věci, neboť nezjistily, jaké části rozvodů tepla v domě jsou vlastnictvím (spoluvlastnictvím) vlastníků jednotek v domě, a jaké jsou ve vlastnictví žalobkyně. Projektová dokumentace přitom nemohla být důkazem o vlastnictví rozvodů tepla v domě, neboť tyto rozvody byly do domu umístěny v dávné minulosti při výstavbě. Správní orgány tedy neprovedly žádný jiný důkaz, na jehož základě by mohly zjistit, kdo je vlastníkem rozvodů tepla v domě. Stavební úřad současně upustil od ohledání na místě samém z důvodu, že má pro posouzení věci dostatečné podklady.
4. Rozhodnutí správních orgánů ve věci tak dle žalobkyně přímo zasahují do jejího vlastnického práva k SZTE, neboť fakticky povolují, aby stavebník realizoval stavbu na SZTE, tj. na majetku žalobkyně, a to bez jejího souhlasu dle § 184a stavebního zákona. Nadto žalobkyně zmínila, že je SZTE stavbou technické infrastruktury, která byla zřízena a je provozována ve veřejném zájmu.
5. Žalobkyně též poukázala na to, že v případě, že předmětem stavebního řízení nebylo odstranění rozvodného tepelného zařízení (tj. jeho fyzická demontáž), pak je toto zařízení nadále způsobilé dodávat tepelnou energii a je stále napojeno na rozvody tepla v domě. Podle energetického zákona se tedy nejedná o případ změny způsobu vytápění ve smyslu § 77 odst. 5 tohoto zákona, ale o případ zřízení náhradního či jiného zdroje tepla dle § 77 odst. 4 energetického zákona. Rozhodnutí správních orgánů ve věci přitom neřeší, jak konkrétně má znefunkčnění stávajícího rozvodného tepelného zařízení probíhat, tj. jak konkrétně bude dotčena SZTE, což žalobkyni fakticky vystavuje nejistotě spočívající v neurčitosti zásahů do Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jejího vlastnictví. Správní orgány tedy dle žalobkyně v řešeném případě řádně neaplikovaly § 77 odst. 5 energetického zákona, příp. § 77 odst. 4 téhož zákona, přičemž žalobkyně nikdy nevydala souhlas s provedením změny způsobu vytápění, resp. souhlas s jakýmkoliv zásahem do rozvodného tepelného zařízení.

6. Dále žalobkyně namítla, že stavební úřad řádně neodůvodnil, jak § 115 odst. 1 stavebního zákona aplikoval stran stanovení podmínek k ochraně veřejných zájmů, a to zejména zájmu na ochranu SZTE a zájmu na ochranu výroby a rozvodu tepla, které se dějí ve veřejném zájmu. Rozhodnutí stavebního úřadu dle žalobkyně neobsahuje ani dostatečný popis změny stavby a účel změny povolované stavby. K tomu žalobkyně poukázala na rozpor prvostupňového rozhodnutí s žádostí stavebníka, který požadoval pouze změnu vytápění, nikoliv změnu přípravy teplé vody. V posuzovaném případě dle žalobkyně nelze zjistit ani druh a účel stavby (tj. v čem stavba spočívá), jakož ani to, zda bude napojena na nějakou technickou infrastrukturu. Jaký účel má instalace odběrného plynového zařízení rozhodnutí stavebního úřadu podle názoru žalobkyně neobsahuje vůbec. Rozhodnutí správních orgánů jsou tak v tomto směru dle žalobkyně nepřezkoumatelná.
7. Žalobkyně poté uvedla, že nelze souhlasit s názorem žalovaného, že podmínky požadované žalobkyní, které nebyly zahrnuty do podmínek prvostupňového rozhodnutí, nemusejí být odůvodněny stran toho, co vedlo stavební úřad k tomu, že tyto požadavky do podmínek pro provedení stavby nezahrnul. V tomto ohledu se tak stalo rozhodnutí stavebního úřadu rovněž nepřezkoumatelným. Pokud stavební úřad nepřevzal do prvostupňového rozhodnutí požadavky žalobkyně jako vlastníka technické infrastruktury, neaplikoval správně § 115 odst. 1 stavebního zákona a § 18c odst. 1 písm. a) a písm. c) a odst. 2 písm. a) vyhlášky 503/2006 Sb. Tím došlo k přímému zásahu do subjektivního veřejného práva žalobkyně – vlastnického práva k SZTE, neboť nebyly zahrnuty podmínky k ochraně SZTE, zejména pokud se týká napojení stavby na SZTE prostřednictvím rozvodů tepla v budově. K tomu žalobkyně doplnila, že aby mohlo být rozvodné tepelné zařízení považováno za odpojené, musí být odstraněno v souladu se stavebním zákonem (§ 87 odst. 7 energetického zákona).
8. Závěrem žalobkyně namítla také to, že správní orgány řádně neposoudily ani otázku splnění povinností stavebníka, které vyplývají z § 16 odst. 7 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“), resp. § 7 a násl. zákona č. 406/2000 Sb., o hospodaření energií, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hospodaření energií“).

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K tomu nejprve zmínil, že o vlastnictví vnitřního rozvodného potrubí, na kterém bylo navrženo napojení nového zdroje tepla, nebylo v průběhu daného řízení pochyb. Vnitřní rozvody energií jsou totiž součástí stavby, a tudíž ve vlastnictví majitele objektu. Realizaci předmětné stavby pak dle žalovaného nebude zasaženo do teplotního zařízení ve vlastnictví žalobkyně. Odpojení od stávajícího zdroje tepla a následné napojení nového zdroje bude provedeno výhradně na zařízení ve vlastnictví stavebníka. Z tohoto důvodu tedy nebyl souhlas žalobkyně ke stavebnímu řízení třeba. Žalovaný dále poukázal na bod B.2.6 souhrnné technické zprávy, z něhož je zřejmé, že se v řešené věci jedná o nový, nikoliv náhradní či jiný, zdroj, a tudíž nebylo třeba, aby stavebník doložil dohodu s žalobkyní ve smyslu § 77 odst. 4 energetického zákona.
10. Žalovaný též upozornil na skutečnost, že žalobkyně nebyla účastníkem stavebního řízení z titulu provozovatele SZTE ve veřejném zájmu, ale z titulu vlastnického práva k tepelnému

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zařízení umístěného v dotčeném objektu. Stavební úřad byl tedy povinen stanovit podmínky pro ochranu tepelného zařízení ve vlastnictví žalobkyně umístěného v daném objektu, ovšem pouze pro případ, že by toto zařízení bylo realizací stavby dotčeno.

11. K námitce žalobkyně týkající se absence náležitostí rozhodnutí ve smyslu vyhlášky 503/2006 Sb. poté žalovaný zmínil, že se jedná o námitku přesahující rámec oprávnění žalobkyně dle § 114 odst. 1 stavebního zákona, přičemž však rozhodnutí stavebního úřadu z obsahového hlediska splňuje požadavky nadepsané vyhlášky.
12. Odůvodnění stavebního úřadu stran nezahrnutí irelevantních požadavků žalobkyně do podmínek rozhodnutí pak žalovaný považoval rovněž za dostatečné. Relevantní požadavky týkající se ochrany tepelného zařízení uvnitř předmětného objektu přitom stavební úřad do podmínek prvostupňového rozhodnutí zahrnul, když se ve věci jedná o stavební úpravy uvnitř domu. Prováděním komínového tělesa vně budovy pak dle odůvodnění stavebního úřadu nemohlo být dotčeno ochranné pásmo teplovodní přípojky. Tyto úvahy tedy vedly stavební úřad k rozhodnutí o nezahrnutí požadavků žalobkyně k ochraně SZTE vně dotčeného objektu do podmínek rozhodnutí. Žalovaný v této souvislosti také upozornil na závěr vyslovený v napadeném rozhodnutí, že dojde k odpojení od topného systému - stávajícího přívodního potrubí a že přípojka bude zaslepena. K odkazu žalobkyně na § 87 energetického zákona žalovaný uvedl, že toto ustanovení pojednává o zániku ochranného pásma zařízení pro výrobu nebo rozvod tepelné energie, které je spojeno s trvalým odstraněním stavby. Předmětem posuzovaného případu je nicméně pouze změna způsobu vytápění spočívající v odpojení od SZTE provedená na zařízení ve vlastnictví stavebníka bez nutnosti odstranění teplovodní přípojky. Její odstranění tudíž není předmětem daného stavebního řízení.
13. K tvrzení žalobkyně týkajícího se neposouzení otázky splnění podmínky stavebníka ve smyslu § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší a § 7 zákona o hospodaření energií žalovaný závěrem toliko poukázal na fakt, že tato námitka přesahuje rámec dle § 114 odst. 1 stavebního zákona.

Replika žalobkyně

14. V podané replice žalobkyně předně uvedla, že se ve věci nejedná o zřízení nového zdroje ve smyslu § 77 odst. 4 energetického zákona, ale o změnu způsobu vytápění dle § 77 odst. 5 téhož zákona. Úvahy žalovaného obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí pak dle žalobkyně nezajišťují žádnou ochranu jejího majetku (SZTE), neboť vypořádání se s námitkami účastníků není závaznou částí rozhodnutí. Současně tato část napadeného rozhodnutí nestanovuje bližší podmínky odstranění přípojky, SZTE či jejího odpojení. Žalobkyně též znovu poukázala na to, že v rámci řízení o změně způsobu vytápění musí být řešeno i odstranění stávajícího rozvodného zařízení, neboť toto odstranění vyplývá z aplikace § 77 odst. 5 a § 87 odst. 7 energetického zákona.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

15. Ve vyjádření k žalobě osoba zúčastněná na řízení uvedla, že z obsahu správního spisu, konkrétně z projektové dokumentace, vyplývají všechny skutečnosti a údaje, z nichž lze odpovědět na otázku vlastnictví rozvodů. O vlastnictví vnitřních rozvodů přitom nebyly v daném řízení žádné pochybnosti. Nadto osoba zúčastněná na řízení zdůraznila, že napojení nového zdroje tepla má být provedeno až za stávající předávací stanicí, a to na vnitřní rozvody, které jsou součástí bytového domu - tj. ve vlastnictví stavebníka. Realizací stavby tak dle osoby zúčastněné na řízení nebude zasaženo do teplotního zařízení ve vlastnictví žalobkyně, a proto nebyl souhlas žalobkyně se stavebním povolením nutný. Dle osoby

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zúčastněné na řízení pak správní orgány správně dovodily, že se nejedná o případ dle § 77 odst. 4 energetického zákona, tedy o zřízení náhradního či jiného zdroje, ale o případ uvedený v § 77 odst. 5 energetického zákona. Dále osoba zúčastněná na řízení uvedla, že žalobkyně byla účastníkem předmětného řízení z titulu vlastnického práva k tepelnému zařízení umístěného uvnitř dotčeného objektu, a nikoliv z titulu provozovatele SZTE ve veřejném zájmu. Žalobou napadené rozhodnutí je dle jejího názoru zároveň plně přezkoumatelné ve smyslu § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dle osoby zúčastněné na řízení pak žalobkyně jako vlastník SZTE mohla vznášet námitky pouze stran dotčení jejího vlastnického či jiného věcného práva. Všechny relevantní požadavky, které se týkaly ochrany tepelného zařízení ve vlastnictví žalobkyně, přitom stavební úřad řádně do podmínek stavby zahrnul. Osoba zúčastněná na řízení též zdůraznila, že předmětem přezkoumávaného stavebního řízení byla toliko změna způsobu vytápění, která spočívala v odpojení od SZTE provedeném na zařízení výlučně ve vlastnictví stavebníka a nikoliv žalobkyně, to vše bez nutnosti odstranění teplovodní přípojky. Závěrem osoba zúčastněná na řízení zmínila, že žalobkyně není v žádném kvalifikovaném postavení, což znamená, že i požadavky na ochranu zařízení v jejím vlastnictví mohly být uplatněny jen v rozsahu dotčení jejího vlastnického práva, které jí zakládá postavení účastníka stavebního řízení. Předmětnou žalobu poté osoba zúčastněná na řízení považuje za účelový obstrukční krok ze strany žalobkyně učiněný ve snaze oddálit realizaci záměru stavebníka získat jiný zdroj tepla do svého objektu za účelem snížit výdaje za teplo, aby si žalobkyně za každou cenu uchránila své zisky.

Posouzení věci soudem

16. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili.
17. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.
18. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Podle § 114 odst. 1 stavebního zákona může účastník řízení uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Osoba, která je účastníkem řízení podle zvláštního právního předpisu, může ve stavebním řízení uplatňovat námitky pouze v rozsahu, v jakém je projednávaným záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se podle zvláštního právního předpisu zabývá. Účastník řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

účastníka řízení, a důvody podání námitek; k námitkám, které překračují rozsah uvedený ve větě první a druhé, se nepřihlíží.

20. V projednávaném případě je předně nutno upozornit, že soud přistoupil k posouzení žalobních námitek uplatněných v projednávané věci právě ve světle značně specifického postavení žalobkyně. Soud k tomu zdůrazňuje, že žalobkyně nebyla stavebníkem, jemuž by bylo vydané stavební povolení přímo adresováno, přičemž z § 2 odst. 2 písm. c) bod 11 či 14, ani z § 77 odst. 5 energetického zákona nelze nijak dovodit, že by žalobkyně jako držitelka licence na rozvod tepla a dosavadní dodavatelka tepelné energie ze SZTE do budovy stavebníka byla účastníkem stavebního řízení právě z důvodu držení licence na rozvod tepla a obchodního vztahu mezi žalobkyní a odběratelem na dodávku a odběr tepelné energie. Účastníkem řízení byla žalobkyně ve smyslu § 109 písm. d) stavebního zákona jako vlastník SZTE, jehož zařízení je zavedeno do budovy stavebníka. K tomu je třeba konstatovat, že omezená možnost ostatních účastníků stavebního řízení uplatňovat své výhrady proti povolované stavbě (tj. v daném případě možnost žalobkyně uplatňovat námitky proti stavebním úpravám za účelem vybudování nového zdroje tepla - plynové kotelny - v bytovém domě) dle § 114 odst. 1 stavebního zákona, nadto ještě omezená lhůtou stanovenou v duchu zásady koncentrace správního řízení dle § 112 odst. 2 stavebního zákona, determinuje možnost žalobkyně vznášet úspěšně pouze některé žalobní námitky v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.
21. Z hlediska § 65 odst. 1 s. ř. s. může žalobu ve správním soudnictví podat každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení rozhodnutím správního orgánu. Nejedná se však o generální soudní kontrolu zákonnosti správních rozhodnutí, což je ještě zdůrazněno § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. a § 72 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 2 s. ř. s. V rámci soudního přezkumu správních rozhodnutí je totiž poskytována ochrana veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným zákonem. V této souvislosti lze odkázat na rozsáhlou judikaturu správních soudů, např. na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, dle kterého *„[s]oudní řád správní je svojí povahou „obránnou“ normou. Není normou „kontrolní“, která by umožňovala komukoliv iniciovat, prostřednictvím podání žaloby ve správním soudnictví, kontrolu jakéhokoliv úkonu veřejné správy. Má pouze zajistit poskytování právní ochrany v případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob. Hranicním kritériem pro žalobní legitimaci je právě tvrzený zásah do veřejných subjektivních práv. Nikoliv veškerá činnost (případně veškeré pochybení) veřejné správy je podrobena soudní kontrole ze strany fyzických a právnických osob, ale pouze ta, kdy činnost správy přesáhne do jejich veřejných subjektivních práv.“* Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38, uvedl, že *„[ž]alobní legitimace v řízení o přezkumu správního rozhodnutí podle ustanovení § 65 s. ř. s. se obecně vždy odvíjí od konkrétního poškození subjektivního veřejného práva žalobce. Opačný postup by totiž vedl k tomu, že by každý mohl vystupovat jako univerzální dohlížitel na zákonnost postupu a rozhodnutí správních orgánů a z titulu tvrzeného poškození veřejného zájmu by tak mohl kdokoli vyvolat soudní přezkum jakéhokoliv rozhodnutí, aniž by takovým rozhodnutím bylo dotčeno jeho konkrétní veřejné subjektivní právo. Ochrana „veřejného zájmu“ tak, jak se jí domáhá stěžovatelka v kasační stížnosti, není uložena soukromé osobě – vlastníku části SZTE, ani osobě mající právo odpovídající věcnému břemeni k dotčené nemovitosti, ale je záležitostí příslušných orgánů státní správy, které do řízení formou závazných stanovisek tuto ochranu zájmů veřejnosti promítají. Výjimkou z výše uvedeného je oprávnění nejvyššího státního zástupce, veřejného ochránce práv a správního orgánu, o němž to stanoví zákon. Další výjimkou je pak z titulu ochrany veřejného zájmu účastenství konkrétního subjektu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.*

výslovně založené zákonem, ovšem pouze za účelem hájení těchto zájmů v řízení před správními orgány a následně i soudy (např. účast občanských sdružení chránících přírodu a krajinu za splnění zákonných podmínek). Stěžovatelka nepochybně takovým subjektem není. Rozsah skutečností, které byla jak v řízení před správními orgány, tak i v řízení před krajským soudem, oprávněna namítat, se primárně odvíjí od důvodu jejího účastenství v řízení před správním orgánem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007-83.)“

Příléhavým je zmínit i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 129/2014-35, z něhož se podává, že § 114 odst. 1 stavebního zákona „neopravňuje osobu v postavení účastníka řízení podle § 109 odst. 1 stavebního zákona k podání jakýchkoli námitek, ale jen takových, které jsou spojeny s přímým dotčením na právech zakládajících účastenství. (...) Skutečnost, že stěžovatelka provozuje SZTE dle energetického zákona ve veřejném zájmu [§ 2 odst. 2 písm. c) bod 14] a že SZTE je šetrným systémem dodávek tepelné energie v širší oblasti pro více odběratelů, nedává stěžovateli (jako soukromé osobě a podnikateli s tepelnou energií) právo oslovovat si oproti jiným subjektům ochranu veřejných zájmů a oponovat stavebnímu záměru jiných soukromých osob z pozice ochránce veřejných zájmů. (...) Podle ustanovení § 77 odst. 5 energetického zákona je nezbytné projednat změnu vytápění stavby ve stavebním řízení. To znamená, že energetický zákon ve své své podmínce - provedení stavebního řízení - nedává stěžovateli více práv, než má ve stavebním řízení dle § 114 odst. 1 stavebního zákona ve spojení s důvodem svého účastenství. Stěžovatelka dále nemůže dosáhnout uplatnění svých námitek nad zákonný rozsah daný přímým dotčením na právech ani z hlediska druhé podmínky energetického zákona, již je souhlas orgánů ochrany životního prostředí. Ani v intencích otázek životního prostředí není stěžovatelka v pozici ochránce veřejného zájmu, neboť ten hájí příslušné orgány státní správy. Stěžovatelka není v kvalifikovaném postavení subjektu, jemuž je ochrana veřejného zájmu za určitých podmínek založena přímo zákonem, jako je tomu u občanských sdružení chránících přírodu a krajinu.“

22. Nadepsané judikturní závěry pak správní orgány v posuzované věci plně respektovaly, když se žalovaný v napadeném rozhodnutí odvolacími námitkami žalobkyně zabýval právě s ohledem na § 114 odst. 1 stavebního zákona, přičemž správně upozornil, že žalobkyně jako účastník stavebního řízení mohla vznášet toliko námitky v souvislosti s přímým dotčením jejích práv. Soud se s tímto závěrem zcela ztotožňuje. K této otázce se ostatně, nad rámec již shora citovaného, shodně vyslovil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011-159, ve kterém se zabýval omezenou možností ostatních účastníků stavebního řízení vznášet proti povolované stavbě námitky, a to i z pohledu samotné ústavnosti tohoto ustanovení. Stejně tak hodnotil Nejvyšší správní soud omezenou možnost účastníka vznášet námitky ve stavebním řízení o změně způsobu vytápění a následně jeho omezenou možnost úspěšně uplatňovat žalobní námitky před správním soudem např. i v rozsudcích ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71, ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 91/2013-50, ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 129/2014-35, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 4 As 70/215-27, ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34, a ze dne 25. 6. 2020, č. j. 9 As 74/2020-40. Případným je odkázat také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 10 As 84/2014-59, kde bylo řešeno účastenství provozovatele SZTE ve stavebním řízení o změně způsobu vytápění vedeném podle § 77 odst. 5 energetického zákona ve spojení s § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že provozovatel SZTE není účastníkem takového stavebního řízení na základě posuzování ekonomické přijatelnosti změny způsobu vytápění pro stavebníka. Specifické postavení žalobce jako vlastníka a provozovatele SZTE ve stavebním řízení ve věci změny způsobu vytápění a nemožnost vznášet námitky na ochranu veřejného zájmu, tj. námitky týkající se nezákonnosti napadených rozhodnutí pro rozpor s energetickým zákonem a zákonem na

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ochranu ovzduší pak potvrdil i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019-52. Uvedené závěry se týkají rovněž nemožnosti s úspěchem vznášet námitky porušení § 77 odst. 5 energetického zákona (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38, a ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34).

23. V nyní projednávaném případě tak soud považuje za rozhodné, že žalobkyně v řízení před správními orgány ani v žalobě nijak nespecifikovala, jak se povolená stavba, tj. vybudování nového zdroje tepla - plynové kotelny - v dotčeném bytovém domě, konkrétně dotkne jejího vlastnictví, resp. možnosti užívat SZTE či části rozvodného tepelného zařízení (ať již dosud umístěného v předmětném bytovém domě či jinde). Žalobní i odvolací námitky tudíž zjevně nesměřovaly k ochraně subjektivních práv žalobkyně, k jejichž ochraně mohla námitky ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona vznášet, nýbrž zejména k ochraně veřejného zájmu a soukromých podnikatelských záměrů a ekonomických zájmů žalobkyně. Takové námitky však žalobkyně v daném řízení s úspěchem uplatňovat nemůže (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019-52). Rozhodujícím ve věci tak bylo pouze to, že z obsahu správního spisu nevyplývají skutečnosti svědčící o tom, že by vlastnické právo žalobkyně k SZTE mělo být jakkoliv dotčeno, resp. jí ve výkonu práv k tomuto zařízení nic nebrání. Ostatně, jak již bylo dříve zdůrazněno, v tomto směru žalobkyně ani žádné konkrétní výtky nevznesla.
24. Poukázat je v tomto kontextu možno též na skutečnost, že se stavební úřad otázkou ochrany SZTE ve vlastnictví žalobkyně pro případ dotčení topného zařízení zabýval, když stanovil podmínky pro provedení stavby, mj. že tato bude provedena podle schválené projektové dokumentace, přičemž případné změny nesmí být provedeny bez předchozího povolení stavebního úřadu. Dále zde bylo konstatováno, že veškeré stavební činnosti, které mohou ovlivnit SZTE, teplosnosnou látku či její parametry, mohou být provedeny pouze v období, které bude předem schváleno provozovatelem SZTE. Stavebník je zároveň povinen před zahájením konkrétní stavební činnosti sdělit její povahu provozovateli SZTE a zjistit od něj, zda tato činnost může ovlivnit SZTE, teplosnosnou látku či její parametry. Stanoveno bylo rovněž to, že nebude zasahováno do topného zařízení, přičemž zásah do uzavíracích armatur je možný pouze se souhlasem provozovatele SZTE. Všechny práce bude provádět řádně proškolený a pojištěný zhotovitel a v případě prací na SZTE je tyto práce oprávněna činit pouze osoba schválená provozovatelem SZTE. Zařízení ve vlastnictví žalobkyně též bude v průběhu provádění prací řádně zabezpečeno proti poškození a vstupu nepovolaných osob. Opraveny pak budou tepelné izolace a bude provedena i tlaková zkouška. V průběhu stavby nebudou omezena či narušena práva žalobkyně plynoucí z energetického zákona či věcného břemene přístupu a provozu topného zařízení. Současně bylo konstatováno, že v průběhu prováděných prací bude žalobkyně předem vyzvána ke kontrole topného zařízení. Stavbou přitom musí být respektována veškerá nadzemní a podzemní zařízení jiných správců (vlastníků) sítí, přičemž pracovníci provádějící dané práce budou seznámeni s polohou vedení stávajících nadzemních i podzemních inženýrských sítí a zařízení tak, aby nedošlo k jejich poškození. Pro případ porušení sítě jiného správce (vlastníka) pak byla stanovena i povinnost ihned mu tuto skutečnost nahlásit.
25. Stěžejním však v daném ohledu zůstává fakt, že z odkazované projektové dokumentace zřejmým způsobem vyplývá, že do vlastnictví žalobkyně jako dosavadního dodavatele tepla nebude předmětnou stavbou zasahováno (resp. nebude nijak dotčeno), když zde bylo mj. výslovně uvedeno a podloženo výkresy, že „*propojení na stávající topný systém bude provedeno navařením odboček s kulovými uzávěry na páteřní potrubí topného systému objektu v místě, které je nesporně v majetku vlastníka objektu, tedy za posledními uzávěry zařízení stávajícího*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dodavatele tepla. Zařízení pro vytápění prostřednictvím CZT nebude stavbou vůbec dotčeno. Před zahájením montážních prací na propojování bude zástupce majitele zařízení pro zásobování z CZT vyzván k uzavření armatur, které jsou v jeho majetku.“

26. Argumentaci žalobkyně směřující k tomu, že veřejný zájem na provozování SZTE je atributem jejího vlastnického práva, je poté třeba hodnotit jako nedůvodnou snahu o popření účelu a smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona, kterou žalobkyně cílí na připuštění námitek směřujících k ochraně veřejného zájmu. Podstatou projednávaného sporu nicméně zůstává její nesouhlas se samotným odpojením stavebníka od jí provozované SZTE. K tomu je možné odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019-52, z něhož se podává, že „[k]e konstatování stěžovatelky, že musí mít právo, aby ochranu jejího vlastnictví ve veřejném zájmu prosazovaly správní orgány, Nejvyšší správní soud uvádí, že podstata věci spočívá v nesouhlasu stěžovatelky s odpojením osoby zúčastněné na řízení od stěžovatelkou provozované SZTE. Tato skutečnost se však nijak nedotýká vlastnického práva stěžovatelky k SZTE, na čemž nic nemění ani skutečnost, že provozování SZTE je ve veřejném zájmu. Ochrana veřejného zájmu při odpojení od SZTE náleží k tomu příslušným orgánům státní správy, které s odpojením osoby zúčastněné na řízení od SZTE stěžovatelky vyslovily souhlas.“
27. Judikatura správních soudů přitom v nadepsaném ohledu zdůrazňuje, že změna způsobu vytápění spočívající v odpojení bytového domu od SZTE a připojení na nový zdroj tepelné energie má zejména soukromoprávní aspekt. Poukázat lze na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38, ve kterém se uvádí, že „[z]měna způsobu vytápění je tedy z pohledu energetického a stavebního zákona samostatným stavebním řízením, které není nijak vázáno na soukromoprávní smluvní vztah mezi odběratelem (nyní stavebníkem) a dodavatelem tepelné energie. Fakticky obsahuje změna způsobu vytápění dvě součásti. První z nich je shora uvedené stavební řízení, kterým je příslušným správním orgánem za předpokladu splnění zákonem stanovených kritérií povolována změna stavby. Druhým aspektem je pak soukromoprávní vztah mezi odběratelem tepelné energie a jeho dodavatelem, kdy na základě smluvních ujednání mezi nimi dochází či nedochází k dodávkám tepelné energie do daného objektu. Popsané obtíže technického rázu podle Nejvyššího správního soudu nejsou důsledkem provedení stavebního záměru povoleného ve stavebním řízení, nýbrž jde o důsledky ukončení soukromoprávního vztahu mezi provozovatelem SZTE a odběratelem. Na uvedeném nic nemění, že výše uvedené technické obtíže mohou vést ke zvýšení nákladů či nutnost repase soustavy. I v tomto případě se jedná o následek ukončení soukromoprávního vztahu, a nikoliv věc stavebního řízení, a tedy i důvod pro jakýkoliv zásah veřejné moci.“ Odkázat je pak nutno i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, č. j. 6 As 304/2018-37, v němž bylo vysloveno, že „[s]myslem účastenství stěžovatelky v řízení podle § 77 odst. 5 energetického zákona má být ochrana jejích věcných práv k teplovodním rozvodům a instalacím na SZTE před neoprávněným zásahem do nich. Takovým zásahem přitom není a nemůže být prosté odpojení od SZTE, jak naznačuje stěžovatelka v kasační stížnosti. Jak již bylo řečeno, jde o logický důsledek povolení změny způsobu vytápění dotčeného objektu, a nic na tom nemění ani stěžovatelkou namítaná skutečnost, že se sníží hodnota SZTE či pozbyde účelu. Opět jde o zřejmý důsledek, který přinese realizace stavebního záměru, u něhož je z povahy věci jasné, že negativně zasáhne do ekonomické sféry stěžovatelky, jelikož jí sníží odbyt tepelné energie dodávané v rámci SZTE. To ovšem neznamená, že by měly být tyto ekonomické zájmy stěžovatelky zohledněny ve stavebním řízení vedeném ve smyslu § 77 odst. 5 energetického zákona, a to ani v případě, že by se snad dopady způsobené ztrátou odběratele promítly do cen ostatních odběratelů tepelné energie ze SZTE. Nešlo by o situaci vytvářející veřejný zájem, který by měl být chráněn ve stavebním řízení, nadto stěžovatelkou jako podnikatelským subjektem, neboť ve stavebním řízení nejsou předmětem Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

posouzení ekonomické zájmy účastníků řízení; k tomu shodně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 10 As 84/2014-59, či ze dne 17. 12. 2015, č. j. 4 As 174/2015-39. Dlužno dodat, že stěžovatelka není ani v postavení privilegovaného subjektu, jemuž by příslušelo hájit další veřejné zájmy – zde: zejm. zájem na ochraně ovzduší. K tomu je povolán stavební úřad, který je zodpovědný za splnění podmínek daných § 77 odst. 5 energetického zákona a ve spolupráci s orgány ochrany životního prostředí posuzuje změnu způsobu vytápění, která je mj. podmíněna (podle § 16 odst. 7 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů) též zjištěním, že pro odběratele již není ekonomicky přijatelné využívat dodávky tepla ze SZTE a je pro něj ekonomicky výhodnější (přijatelnější) přejít na vlastní způsob vytápění; tím je zachována rovnováha zájmu na ochraně ovzduší a práva na svobodnou volbu způsobu vytápění a možnosti vyvázat se ze smluvních obchodních vztahů, nejsou-li pro odběratele ekonomicky přijatelné. Podobné je to rovněž se zájmy v území z hlediska územní energetické koncepce – ani tyto zájmy nepřislouží hájit stěžovateli, nýbrž náleží k posouzení stavebnímu úřadu; v podrobnostech viz výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu pod č. j. 10 As 84/2014-59.“

28. V kontextu řešené věci pak zdejší soud uvádí, že posouzení změny způsobu vytápění z hledisek zákona o ochraně ovzduší slouží k zajištění práva na ochranu ovzduší před znečištěním a nepříznivým účinkem látek na život, zdraví a životní prostředí. Žalobkyně je přitom právnickou osobou, vlastníkem SZTE a dodavatelem tepelné energie do bytového domu, nikoliv subjektem, jehož účelem je vymáhání práva na příznivé životní prostředí, a pokud tedy před žalovaným vznášela námitky s odkazem na § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší, resp. § 7 a násl. zákona o hospodaření energií, ve vztahu k energetickému posudku, jednalo se o výtky jdoucí zjevně nad rámec jejího oprávnění dle § 114 odst. 1 stavebního zákona. Ani v žalobě se pak žalobkyně nemůže s úspěchem nezákonnosti napadeného rozhodnutí v tomto směru dovolávat, neboť takto tvrzená nezákonnost nemohla mít žádný dopad do její právní sféry (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71). K tomu soud pro úplnost upozorňuje, že nadepsané ustanovení zákona o ochraně ovzduší zakotvující povinnost fyzickým a právnickým osobám využít pro vytápění teplo ze SZTE či jiného zdroje, který není stacionární, při naplnění zákonem stanovených podmínek, není koncipováno k ochraně SZTE žalobkyně, a nezakládá jí tudíž žádné veřejné právo zásobovat fyzické či právnické osoby tepelnou energií, ani právo, aby jako vlastníka SZTE vystupovala k ochraně veřejných zájmů na úseku ochrany ovzduší. Stejně tak je možno shledat i stran zcela obecného odkazu na § 7 a násl. zákona o hospodaření energií, který se týká povinnosti stavebníka plnit požadavky na energetickou náročnost budovy.
29. Odkázat je třeba i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34, z něhož je seznatelné, že ekonomické zájmy žalobkyně nemohly být v předmětném stavebním řízení zohledněny, neboť žalobkyně nemůže namítat ani nesprávný způsob doložení nákladů na vytápění či jiné vady energetického posudku (resp. jeho nesprávnost či nezákonnost), k jehož předložení byl povinen stavebník a jímž byly prokazovány otázky nemající vliv na hmotná práva žalobkyně k SZTE. Způsob vypořádání otázek řešených energetickým posudkem tak rovněž nemohl žalobkyni zkrátit na jejích právech, když námitky směřující k ochraně veřejného zájmu jí s ohledem na § 114 odst. 1 stavebního zákona vůbec nepřislouší, jak už bylo dříve uvedeno (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34, a ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019-52).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

30. Nutno tedy uzavřít, že veškeré žalobkyní uplatněné procesní výtky vůči postupu žalovaného (popř. i stavebního úřadu), při zjišťování ekonomické nepřijatelnosti vytápění ze SZTE ve své podstatě směřují ke zpochybnění vydaných správních rozhodnutí z hlediska jejich souladu s § 77 odst. 5 energetického zákona ve spojení s § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší. Zde však žalovaný naprosto zřejmým způsobem vysvětlil, že vzhledem k tomu, že odvolací námitky žalobkyně překračují rámec možných námitek dle § 114 odst. 1 stavebního zákona, nemusel se námitkami vůči energetickému posudku věcně zabývat, což plně odpovídá i shora poukazované judikatuře Nejvyššího správního soudu, která se v daném kontextu zabývala i porušením procesních práv žalobkyně jako provozovatele SZTE plynoucích z § 2 správního řádu a povinností přezkumu závazných stanovisek orgánu ochrany ovzduší (srov. zejména rozsudky ze dne 25. 9. 2014, č. j. 10 As 84/2014-59, ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34, nebo ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019-52). Není zároveň pravdou, že by správní orgány v daném případě rezignovaly na posouzení žádosti o stavební povolení z hlediska ochrany veřejného zájmu. Ochrana veřejných zájmů, jež jsou chráněny jednotlivými zvláštními právními předpisy, totiž byla zajištěna právě ve spolupráci s dotčenými správními orgány. Přitom je třeba znovu zdůraznit, že žaloba proti správnímu rozhodnutí dle § 65 a násl. s. ř. s. je prostředkem k ochraně vlastních veřejných práv, nikoliv nástrojem obecné kontroly zákonnosti napadeného správního rozhodnutí ze strany soudu. Soudní řád správní je právní normou „obrannou“, nikoli „kontrolní“, která by žalobkyni umožňovala kontrolu zákonnosti rozhodování správních orgánů v celé šíři, a to právě s ohledem na specifický důvod jejího účastenství v předmětném stavebním řízení a nemožnost uplatňovat námitky ve veřejném zájmu přesahující ochranu jejích věcných práv k SZTE a jejím částem umístěným v dotčeném bytovém domě. Ochrana práv, k níž byla žalobkyně ve stavebním řízení oprávněna, přitom byla stavebním úřadem i žalovaným zajištěna dostatečným způsobem.
31. Napadené rozhodnutí pak nelze hodnotit jako nepřezkoumatelné proto, že by žalovaný rezignoval na odvolací námitky žalobkyně, neboť jak už bylo shora vyloženo, žalovaný ve svém rozhodnutí vyložil, a to plně v souladu se shora citovanými judikaturními závěry, že žalobkyně nebyla oprávněna uplatňovat námitky nezákonnosti rozhodnutí stavebního úřadu pro rozpor se zákonem na ochranu ovzduší, jakož i energetickým zákonem, ani námitky rozporující stavebníkem doložený energetický posudek. Tento závěr se ostatně podává již z obsahu samotného stavebního povolení, kde bylo reagováno na námitky žalobkyně, které byly ve svém jádru totožné jako odvolací námitky a následně i žalobní argumentace.
32. Jedná-li se poté o žalobní tvrzení, že správní orgány v daném případě dostatečně nezjistily skutkový stav věci, neboť nezjistily, jaké části rozvodů tepla v domě jsou vlastnictvím (spoluvlastnictvím) vlastníků jednotek v domě a jaké jsou ve vlastnictví žalobkyně, ani této námitce soud nepřisvědčil. Žalobkyně měla v této části nejspíše za to, že tepelné rozvody v domě jsou ve smyslu § 509 občanského zákoníku příslušenstvím liniových staveb, kdy se uplatní požadavek vlastnické identity věci hlavní a věci vedlejší. Tento její názor je ovšem lichý. Vzhledem k tomu, že energetický zákon výslovně řeší vlastnictví konkrétních částí SZTE (k tomu srov. § 79 odst. 2 energetického zákona), nelze vyvratitelnou domněnku součástí liniových staveb, vyjádřenou v § 509 věta druhá občanského zákoníku, použít. Je totiž třeba si uvědomit, že energetický zákon je zvláštním předpisem, který je třeba jako *lex specialis* použít v případě, stanoví-li, že určitá zařízení součástí liniové stavby nejsou [srov. Lavický, P. a kol.: *Občanský zákoník I. Obecná část* (§ 1–654). *Komentář. 2. vydání.*, C. H. Beck, Praha: 2022, k § 509, nebo též rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 6. 2022, č. j. 16 A 85/2021-46).
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

33. V kontextu shora popsaného právního hodnocení je třeba zmínit i fakt, že žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně uvedl, že z předložené projektové dokumentace lze zjistit veškeré potřebné údaje a informace, včetně vlastnictví rozvodů v domě. Konkrétně žalovaný uzavřel, že o vlastnictví vnitřních rozvodů, kterých se provádění stavby dotýká nebylo pochybností, když napojení nového zdroje tepla na stávající vnitřní rozvody, které jsou součástí bytového domu, tedy ve vlastnictví stavebníka, bude provedeno až za předávací stanicí ve vlastnictví žalobkyně. Stejně tak se dříve vyslovil i stavební úřad. V projednávaném případě tudíž nelze shledat, že by se správní orgány danou otázkou dostatečně nezabývaly a tím neochránily rozvody ve vlastnictví žalobkyně, přičemž se soud s jejich hodnocením v tomto ohledu ztotožňuje a považuje ho za odpovídající a dostatečné.
34. S odkazem na výše uvedené závěry a dotčenou právní úpravu proto nelze souhlasit s povšechným tvrzením žalobkyně, že by součástí (příslušenstvím) SZTE bylo bez dalšího vše, co je k SZTE fakticky připojeno (resp. s ní provozně souvisí). Připuštění takové argumentace by pak nejen, že nemělo oporu v zákoně, ale ve svém důsledku by vedlo i k naprosto absurdnímu právnímu stavu. Vnitřní rozvody tepla v budově s ní totiž tvoří nedílný celek, a tudíž se jedná nepochybně o součást předmětného domu, a nikoliv o součást inženýrské sítě, neboť podle své povahy k této nemovitosti náleží a nemohou být odděleny, aniž by se dům znehodnotil (srov. § 505 občanského zákoníku). Vyvratitelná právní domněnka podle § 509 věta druhá občanského zákoníku se přitom (zcela logicky) neuplatní v případě jiných věcí než samotných liniových staveb [srov. Švestka, J., Dvořák, J., Fiala, J. aj.: *Občanský zákoník. Komentář. Svazek I (§ 1-654, obecná část)*, Wolters Kluwer, Praha: 2014, k § 509]. V dané souvislosti tak byl najisto případným odkaz správních orgánů na projektovou dokumentaci včetně výkresů, kde je poloha umístění stávajících vnitřních rozvodů budovy, jakož i zařízení ve vlastnictví žalobkyně, zaznamenána a popsána.
35. Závěrem lze k dané námitce dodat, že byla žalobkyní uplatněna pouze v rovině zcela obecného tvrzení, aniž by byla jakkoliv důkazně podložena, případně konkrétně napadala informace plynoucí z obsahu spisové dokumentace (resp. projektové dokumentace), byť žalobkyni z § 161 stavebního zákona vyplývá mj. povinnost vést o svém vlastnictví evidenci, která musí obsahovat polohové umístění a ochranu. Žalobkyně tedy v žalobě nijak nespecifikovala, v čem konkrétně považuje závěry správních orgánů za nedostatečné, a nepřinesla žádná tvrzení schopná tyto závěry vyvrátit. Za daného stavu přitom za takové tvrzení nebylo možno považovat ani v žalobě uplatněný toliko obecný (teoretický) poukaz žalobkyně stran (ne)provedení místního šetření, tedy (ne)zjišťování situace na místě samém, a (ne)vyhodnocení původní dokumentace k výstavbě dotčené budovy.
36. Vycházejí z již dříve konstatovaných rozhodných okolností posuzované věci pak nelze přisvědčit ani námitce žalobkyně týkající se absence jejího souhlasu ve smyslu § 184a stavebního zákona. Podle § 184a odst. 1 stavebního zákona platí, že není-li žadatel vlastníkem pozemku nebo stavby a není-li oprávněn ze služebnosti nebo z práva stavby požadovaný stavební záměr nebo opatření uskutečnit, dokládá souhlas vlastníka pozemku nebo stavby. Není-li žadatel o povolení změny dokončené stavby jejím vlastníkem, dokládá souhlas vlastníka stavby. K žádosti o povolení změny dokončené stavby v bytovém spoluvlastnictví vlastník jednotky dokládá souhlas společenství vlastníků, nebo správce, pokud společenství vlastníků nevzniklo. Namítaná rozhodnutí správních orgánů ve věci nicméně nijak přímo nezasahují do vlastnického práva žalobkyně k SZTE, neboť stavebník zjevně nerealizuje předmětnou stavbu na SZTE v majetku žalobkyně, jak už bylo shora vyloženo (viz projektová dokumentace stavby), ale toliko na částech (resp. součástech) dotčené budovy ve

vlastnictví stavebníka samotného. Odkaz žalobkyně na absenci jejího souhlasu se stavbou ve smyslu nadepsaného ustanovení stavebního zákona je tak třeba hodnotit nepřipadným.

37. Pokud se dále jedná o komplex žalobních tvrzení o nesprávném posouzení předmětné stavby, resp. že správní orgány nepostavily najisto, zda se jedná o zřízení zdroje dle § 77 odst. 4 energetického zákona nebo podle § 77 odst. 5 téhož zákona, pak soud uvádí, že se k rozdílu mezi § 77 odst. 4 a 5 energetického zákona odborná literatura vyjádřila tak, že „[o]dlíšenost v případě odstavce 5 tkví v tom, že zde nebude možno hovořit o ovlivnění provozu rozvodného zařízení ve smyslu odstavce 4, tj. o ovlivnění provozováním jiného zdroje. Ze samotného jazykového znění odstavce 4 to sice nevyplývá, neboť by bylo možno do určité míry hovořit o ovlivnění provozu rozvodného tepelného zařízení i při samotném odpojení konkrétního odběrného místa, nicméně předně by zde nebyl ospravedlněn natolik významný zásah do soukromoprávní sféry odběratele za situace, kdy již nechce využívat služeb infrastruktury centrálního zásobování, tj. již nemusí strpět právní omezení plynoucí z užívání předmětu obecné potřeby a veřejného zájmu; dále je třeba vycházet z toho, že odstavec 5 stanoví veřejnoprávní podmínky provedení změny způsobu vytápění včetně řešení takové situace ve vztahu k dodavateli, přičemž při splnění zákonem stanovených podmínek je možno nepochybně hovořit o nároku na realizaci odpojení od odběrného tepelného zařízení, kterému by neměly být činěny překážky z důvodu soukromoprávních zájmů třetích osob, které zájmy odběratele významně nepřevyšují (když s ohledem na trend snižování množství odběru tepla z rozvodných zařízení nelze hovořit v případě odpojení odběrného místa o zásadním problému majícím na dodavatele ekonomicky či technicky ničující efekt, byť na celou soustavu má pochopitelně více takových případů efekt agregovaný). Pokud tedy odstavec 5 hovoří o změně způsobu dodávky či změně způsobu vytápění, bude se jednat v zásadě o každý případ, kdy odběratel přestane odebírat tepelnou energii z rozvodného tepelného zařízení či zdroje provozovaných držitelem licence (případ nad rámec situace popsané v odstavci 4), anebo bude provozovat svůj zdroj s nimi propojený.“ (srov. Zdvihal, Z., Svěráková, J., Med, J., Osadská, J. a kol.: *Energetický zákon. Komentář. 1. vydání.*, C. H. Beck, Praha: 2020, k § 77).
38. Z projektové dokumentace je poté v řešené věci jednoznačně zřejmé, že předmětem daného projektu je návrh změny zdroje tepla v dotčeném bytovém domě – konkrétně instalace nového zdroje tepla a ohřevu teplé vody, a zřízení plynového odběrního místa pro vytápění (viz bod A.1.1, B.2.1 a zejména B.2.6 Průvodní a souhrnné technické zprávy, jakož i bod 1. Technické zprávy), přičemž tedy dojde k odpojení topného systému od stávajícího přírodního potrubí a přípojka tepla bude zaslepena. Zároveň je z technické zprávy (viz bod 3.5 technické zprávy) jasné, že před zahájením montážních prací bude zástupce majitele zařízení pro zásobování z CZT vyzván k uzavření armatur, které jsou v jeho majetku. Skutečnost, že daná stavba bude od SZTE fakticky odpojena, je tudíž ze spisové dokumentace naprosto seznatelná. Jak přitom vyplývá i z výše citované odborné literatury, odpojením od SZTE dochází ke změně způsobu vytápění, která je upravena právě v § 77 odst. 5 energetického zákona, a nejedná se proto o stavbu dle § 77 odst. 4 energetického zákona, jak ostatně správně vyložil už žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz strana 5). Jinak řečeno, v projednávaném případě se jedná o zcela samostatné zařízení – zdroj tepla, které nebude se stávajícím zařízením propojeno a svým samostatným provozem tak nebude moci původní rozvodné zařízení SZTE v budoucnu jakkoliv ovlivňovat. Nejde tedy o náhradní nebo jiný zdroj tepelné energie ve smyslu § 77 odst. 4 energetického zákona. V projednávaném případě tak požadavek na písemnou dohodu mezi stavebníkem a žalobkyní jako držitelem licence na rozvod tepelné energie nebyla podmínkou povolení stavby. Uplatněná žalobní argumentace tudíž nebyla příléhavá ani v této části.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

39. Jak přitom konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne ze dne 10. 4. 2019, č. j. 6 As 304/2018-37, nebo ze dne 28. 1. 2022, č. j. 5 As 274/2019-35: „Otázky související s odpojením a zaslepením stávající tepelné přípojky ze SZTE či s její další nadbytečností ovšem nemohly být řešeny v daném stavebním řízení, neboť se jedná o otázky týkající se právě soukromoprávního vztahu mezi stěžovatelkou a stavebníkem. (...) Smyslem účastenství stěžovatelky v řízení podle § 77 odst. 5 energetického zákona má být ochrana jejích věcných práv k teplovodním rozvodům a instalacím na SZTE před neoprávněným zásahem do nich. Takovým zásahem přitom není a nemůže být prosté odpojení od SZTE, jak naznačuje stěžovatelka v kasační stížnosti. Jak již bylo řečeno, jde o logický důsledek povolení změny způsobu vytápění dotčeného objektu, a nic na tom nemění ani stěžovatelkou namítaná skutečnost, že se sníží hodnota SZTE či pozbyde účelu. Opět jde o zřejmý důsledek, který přinese realizace stavebního záměru, u něhož je z povahy věci jasné, že negativně zasáhne do ekonomické sféry stěžovatelky, jelikož jí sníží odbyt tepelné energie dodávané v rámci SZTE. To ovšem neznamená, že by měly být tyto ekonomické zájmy stěžovatelky zohledněny ve stavebním řízení vedeném ve smyslu § 77 odst. 5 energetického zákona, a to ani v případě, že by se snad dopady způsobené ztrátou odběratele promítly do cen ostatních odběratelů tepelné energie ze SZTE. Nešlo by o situaci vytvářející veřejný zájem, který by měl být chráněn ve stavebním řízení, nadto stěžovatelkou jako podnikatelským subjektem, neboť ve stavebním řízení nejsou předmětem posouzení ekonomické zájmy účastníků řízení; k tomu shodně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 10 As 84/2014-59, či ze dne 17. 12. 2015, č. j. 4 As 174/2015-39.“ Stejně tak lze odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 92/2013-51, či ze dne 25. 6. 2020, č. j. 9 As 74/2020-40, v nichž se k otázce ovlivnění SZTE povolovanými stavebními úpravami vyjádřil tak, že „[n]amítá-li stěžovatel, že předmětná přípojka k SZTE ztratí svým neužíváním způsobilost sloužit k vytápění, jedná se dle názoru soudu o otázku týkající se soukromoprávního vztahu mezi stěžovatelem a stavebníkem. V této souvislosti je vhodné upozornit na úpravu obsaženou v § 77 odst. 5 věta druhá energetického zákona, dle které veškeré vyvolané jednorázové náklady na provedení těchto změn a rovněž takové náklady spojené s odpojením od rozvodného tepelného zařízení uhradí ten, kdo změnu nebo odpojení od rozvodného tepelného zařízení požaduje. V žádném případě pak nelze pouze s odkazem na možné znehodnocení části SZTE požadovat, aby stavebník již navždy setrval ve smluvním vztahu se stěžovatelem (dodavatelem tepelné energie).“
40. Dovožovala-li tedy žalobkyně v posuzovaném případě zásah do svých práv k tepelnému zařízení také ze skutečnosti, že v namítaných rozhodnutích, resp. v projektové dokumentaci, není vyřešeno celkové odpojení dotčené budovy od SZTE, když informace plynoucí z projektové dokumentace stran uzavření armatur na tepelném zařízení v jejím vlastnictví a zaslepení přípojek v místě, které je již ve vlastnictví stavebníka, žalobkyně zřejmě nepovažovala v tomto ohledu za dostatečné, pak soud konstatuje, že otázky související se samotným odpojením a zaslepením stávající tepelné přípojky ze SZTE nemohly být v daném stavebním řízení blíže řešeny. Ve smyslu nadepsaných judikатурních závěrů se totiž nejednalo o konkrétní námitky vztahující se k určitému zásahu do tepelného zařízení žalobkyně či dotčení tohoto zařízení, neboť ve svém důsledku směřovaly toliko k nadbytečnosti části tepelné soustavy či možnému vlivu na celkovou provozuschopnost a funkčnost soustavy. Šlo tedy o námitky soukromoprávního charakteru, které nebyly předmětem vedeného správního řízení. Soud proto nepřisvědčil ani tomuto žalobnímu tvrzení.
41. Soud dále konstatuje, že nepovažuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné z důvodu, že by žalovaný neodůvodnil, jak se správní orgány zabývaly podmínkami, které žalobkyně požadovala do prvostupňového rozhodnutí zahrnout a které měly sloužit k ochraně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

veřejných zájmů, zejména zájmu na ochranu SZTE v majetku žalobkyně. Žalovaný totiž na obdobnou námitku žalobkyně uplatněnou již v odvolání reagoval (viz str. 6 a 8 odůvodnění napadeného rozhodnutí, popř. i str. 16 prvostupňového rozhodnutí). Na str. 6 napadeného rozhodnutí žalovaný popsal, že ochrana SZTE v majetku žalobkyně byla zajištěna dostatečně, přičemž odkázal na podmínky uvedené pod bodem č. 5 rozhodnutí stavebního úřadu, jež byly uplatněny žalobkyní a následně jako oprávněné stavebním úřadem zapracovány do jeho rozhodnutí. Těmito podmínkami je pak zaručeno, že v rámci provádění dané stavby budou splněny požadavky žalobkyně, a to v případě přímého dotčení teplárenského zařízení v jejím vlastnictví.

42. Za příležitostí lze poté v této souvislosti označit rovněž argumentaci žalovaného stran absence zákonné povinnosti zahrnout veškeré případné podmínky účastníků do prvostupňového rozhodnutí. Je totiž skutečně na stavebním úřadu, zda a případně jaké podmínky stavebníku stanoví. Tyto podmínky se pak ani nemusí shodovat s podmínkami, které předloží účastník řízení. Zároveň není vadou rozhodnutí, pokud správní orgány v jejich rozhodnutích nereagovaly zvláště na každou dílčí podmínku uplatněnou žalobkyní, neboť srozumitelně uvedly, že ostatní (vyjmenované) požadavky žalobkyně do výrokové části rozhodnutí stavebního úřadu nebyly zahrnuty, neboť se jednalo o podmínky, jejichž plnění plyne přímo z příslušných právních předpisů, nebo se jedná o požadavky, které nešlo podřadit pod podmínky pro provádění předmětné stavby v rámci vedeného řízení. Z napadeného i prvostupňového rozhodnutí je tak dle soudu zřejmé, které z požadavků žalobkyně a z jakých důvodů nebyly zahrnuty do namítaného rozhodnutí. K tomu lze poukázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž je patrné, že zaujme-li správní orgán určitý právní názor, logicky jej opře o argumenty tento názor podporující, není jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pouze z toho důvodu, že jednotlivé argumenty, na nichž námitka účastníka řízení stojí, výslovně nepopře (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, či ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43). Jelikož tedy žalovaný své závěry v napadeném rozhodnutí zdůvodnil odpovídajícím způsobem, nelze tvrdit, že by bylo jeho rozhodnutí v namítané části nepřezkoumatelné. Z výše uvedených důvodů, jakož i ve světle značně obecně uplatněného žalobního tvrzení, se pak soud blíže nevěnoval posuzování každé z žalobkyní uvedených podmínek zvláště, neboť podstatou dané žalobní námítky bylo, že napadené rozhodnutí neposkytuje jasný právní názor ohledně toho, jak se správní orgány zabývaly podmínkami, jež žalobkyně požadovala do rozhodnutí stavebního úřadu zahrnout.
43. Nad rámec uvedeného soud v souladu s hodnocením správních orgánů ve věci dodává, že většina z podmínek žalobkyně, jak jsou rekapitulovány i v prvostupňovém rozhodnutí, se vážou k samotnému odpojování topného systému od SZTE, které však není předmětem přezkoumávaného řízení, dále k dodržování zákonných povinností při provádění stavebních prací, případně k hypotetickému dotčení SZTE, které však neodpovídá povaze prováděných prací plynoucích z projektové dokumentace.
44. Soud pak v tomto kontextu připomíná, že v napadeném rozhodnutí, resp. rozhodnutí stavebního úřadu, je zcela jasně popsán mechanismus ochrany SZTE ve vlastnictví žalobkyně (viz zejména bod č. 5 podmínek rozhodnutí stavebního úřadu). Ta je ostatně zaručena i samotnou povahou předmětné stavby, která byla už dříve popsána ve smyslu obsahu projektové dokumentace. Názor, který žalovaný uvedl ve vztahu k žalobkyní navrhovaným podmínkám, tak soud nepovažuje za nesprávný nebo příliš obecný. Jak již bylo rozebráno výše, z odůvodnění napadeného rozhodnutí je totiž zcela zjevné, proč byly některé

podmínky stavebního povolení zapracovány do prvostupňového rozhodnutí a naproti tomu, proč některé z nich zapracovány nebyly.

45. Nutno poté poukázat na § 115 odst. 1 stavebního zákona, podle něhož stavební úřad ve stavebním povolení stanoví podmínky pro provedení stavby, a pokud je to třeba, i pro její užívání. Podmínkami zabezpečí ochranu veřejných zájmů a stanoví zejména návaznost na jiné podmiňující stavby a zařízení, dodržení obecných požadavků na výstavbu, včetně požadavků na bezbariérové užívání stavby, popřípadě technických norem. Podle potřeby stanoví, které fáze výstavby mu stavebník oznámí za účelem provedení kontrolních prohlídek stavby; může též stanovit, že stavbu lze užívat jen na základě kolaudačního souhlasu.
46. S ohledem na dikci nadepsaného ustanovení je tedy přijetí případných podmínek toliko na stavebním úřadu, a nikoliv na účastníku řízení. Žalobkyně si tak nemůže diktovat konkrétní pravidla a následně brojit proti jejich případnému nezapracování do rozhodnutí správních orgánů. Ostatně, jak již bylo vyhodnoceno shora, v přezkoumávané věci byly podmínky na ochranu majetku žalobkyně do stavebního povolení zapracovány v odpovídajícím rozsahu.
47. Pro úplnost soud dodává, že povinnost zapracovat veškeré konkrétní podmínky požadované účastníkem řízení nelze dovozovat ani z žalobkyní zmiňovaného § 18c odst. 1 písm. a) a písm. c), odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 503/2006 Sb. Tato vyhláška totiž upravuje formální pravidla pro náležitosti jednotlivých rozhodnutí vydávaných stavebním úřadem. Jinak řečeno stanovuje, že stavební povolení může obsahovat podmínky k ochraně majetku třetích osob a pouze rozvíjí znění § 115 stavebního zákona. Na věci pak nic nemění ani opakované tvrzení žalobkyně, že SZTE je zřízena a provozována ve veřejném zájmu. Jak už bylo dříve uvedeno, žalobkyně není oprávněna domáhat se žalobou ochrany veřejného zájmu, ale toliko ochrany svých veřejných subjektivních práv. Ani z dalšího žalobkyní zmiňovaného ustanovení povinnost zapracovat jí předložené podmínky k ochraně jejího majetku do stavebního povolení dovozovat nelze. Podle § 110 odst. 2 písm. d) stavebního zákona je stavebník povinen doložit stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem ve vztahu ke stavebnímu povolení. Jedná se však o povinnost stavebníka, nikoliv oprávnění účastníka řízení. Nadto nesouvisí s uplatněním podmínek, ale s dokládáním stanovisek vlastníků infrastruktury ze strany stavebníka. V řešeném případě se zároveň stavebník k SZTE ve vlastnictví žalobkyně zjevně nenapojuje. Nepřípadným je poté v daném kontextu též odkaz žalobkyně na § 87 odst. 7 energetického zákona, neboť se toto ustanovení výslovně týká zániku ochranného pásma zařízení pro výrobu nebo rozvod tepelné energie, a to trvalým odstraněním stavby, což se však seznatelně míjí s předmětem nyní projednávané věci.
48. Závěrem soud nepřisvědčil ani komplexu obecných žalobních tvrzení o tom, že rozhodnutí stavebního úřadu neobsahuje dostatečný popis změny stavby a účel změny povolované stavby, že zde existuje rozpor prvostupňového rozhodnutí s žádostí stavebníka, že nelze zjistit druh a účel stavby (tj. v čem stavba spočívá), zda bude napojena na nějakou technickou infrastrukturu a jaký účel má instalace odběrného plynového zařízení [viz § 18c odst. 1 písm. a) a písm. c) a odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 503/2006 Sb.].
49. Nadepsané námitky však zjevně nesměřují proti projektové dokumentaci, resp. se netýkají zásahu do tepelného zařízení žalobkyně či dotčení tohoto zařízení. Soud pak nad rámec již učiněných závěrů v této souvislosti doplňuje, že stavební úřad musí ve výrokové části

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stavebního povolení dostatečně podrobně specifikovat, jakou stavbu povoluje [mj. právě ve smyslu § 18c odst. 1 písm. a) a písm. c) vyhlášky č. 503/2006 Sb.]. Nikoliv ale vyčerpávajícím technickým popisem provedení stavby, neboť takový požadavek by byl do jisté míry nadbytečný a v praxi i těžko proveditelný, ačkoliv z pohledu žádoucí veřejné kontroly opodstatněný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 26/2011-175). Nejvyšší správní soud přitom už v rozsudku ze dne 21. 11. 2007, č. j. 3 As 24/2007-114, vyslovil formou právní věty závěr, že „[i] v případě, že nejsou určité části stavby výslovně zmíněny ve výroku stavebního povolení týkajícího se zbytku stavby, je možné dospět k závěru, že se i na ně stavební povolení vztahuje, jestliže je záměr jejich vybudování zřejmý z projektové dokumentace, která byla podkladem pro povolení stavby.“. Komentářová literatura poté k náležitosti podle § 18c odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 503/2006 Sb. uvádí, že tuto „stavební úřad splní, pokud ve výroku specifikuje stavbu, kterou povoluje; její detaily pak mohou být konkretizovány v projektové dokumentaci, na kterou stavební povolení odkáže. Tento odkaz musí být uveden v podmínkách stavebního povolení a musí být dostatečně určitý (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 22.7.2011, č. j. 7 As 26/2011-175)“ (srov. Průcha, P., Gregorová, J., aj.: *Stavební zákon. Praktický komentář*, Nakladatelství Leges, Praha: 2017, k § 115).

50. V posuzovaném případě byla stavba v rozhodnutí stavebního úřadu vymezena tak, že se jedná o změnu dokončené stavby „Změna zdroje tepla – vytápění objektu XA, XB, XC,“ na pozemku st. p. XD, parc. č. XE v katastrálním území X. Tato stavba obsahuje odběrné plynové zařízení, přičemž jako nový zdroj tepla a přípravy teplé vody budou v samostatné místnosti 1.P.P domu instalovány dva plynové kondenzační kotle každý o výkonu 48,5 kW, kdy ohřev teplé vody bude řešen zásobníkovým ohřívačem o obsahu 500 l. Odvod spalin pak bude zajištěn fasádovým komínem nad střechu domu. V podmínkách pro provedení stavby bylo zároveň mj. konstatováno, že stavba bude provedena podle zde specifikované projektové dokumentace. Takové vymezení stavby co do popisu změny stavby, jejího účelu a uvedení, v čem tato stavba spočívá, tak zdejší soud považuje ve světle nadepsaných judikturních závěrů Nejvyššího správního soudu za dostatečné a určité, a to zejména s ohledem na jasnou povahu dané stavby (tj. změnu zdroje tepla v domě pro vytápění a ohřev vody). V podrobnostech je přitom třeba poukázat na obsah odkazované projektové dokumentace včetně výkresů, ze které jednoznačně plyne podrobný (technický) popis dotčené stavby (resp. druh stavby) a jejího účelu (viz body B.2.1 a B.2.6 Souhrnné technické zprávy), jakož i napojení na technickou infrastrukturu (viz bod B.2.6 Souhrnné technické zprávy a výkresy), a rovněž tak i uvedení účelu instalace odběrného plynového zařízení (tj. pro připojení nově instalovaných plynových kotlů jako nového zdroje tepla v domě). Nutno též zmínit, že stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí vyjmenoval stanoviska dotčených orgánů, která jsou také součástí správního spisu, přičemž konstatoval, že zajistil vzájemný soulad předložených závazných stanovisek a tyto zahrnul právě do podmínek tohoto rozhodnutí. Vzhledem ke značně obecně uplatněné žalobní argumentaci a shora popsáním rozhodným skutečnostem tak zdejší soud ani v této části neshledal žalobkyní namítanou nepřezkoumatelnost napadeného (resp. prvostupňového) rozhodnutí.
51. V této souvislosti soud dále nesouhlasí ani s tvrzením žalobkyně, že existuje rozpor mezi rozhodnutím stavebního úřadu a žádostí stavebníka, neboť stavebník dle žalobkyně požadoval pouze změnu vytápění, nikoliv změnu přípravy teplé vody. K tomu soud uvádí, že byť byla samotná formulářová žádost o stavební povolení v předmětné věci nadepsána, resp. stavební záměr identifikován, jako „Změna zdroje tepla vytápění objektu XA, XB, XC“, součástí této žádosti byla i projektová dokumentace, v níž bylo mj. (vícekrát) jasně konstatováno, že „předmětem projektu je návrh zdroje tepla a ohřevu teplé vody“ (viz bod 1 Technické zprávy a body B.2.1 a B.2.6 Souhrnné technické zprávy). Podle § 18b vyhlášky č. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

503/2006 Sb. přitom platí, že žádost o stavební povolení stavebník podává na formuláři, jehož obsahové náležitosti jsou stanoveny v příloze č. 9 k této vyhlášce. K žádosti připojí přílohy uvedené v části B přílohy č. 9 k této vyhlášce. Dle § 110 odst. 2 písm. e) stavebního zákona stavebník k žádosti o stavební povolení připojí právě i projektovou dokumentaci. Z předmětné žádosti stavebníka ze dne 23. 4. 2021 ve spojení s projektovou dokumentací, která byla její nedílnou součástí jako podklad pro povolení stavby, tak bylo nepochybně zřejmé, že se daný stavební záměr týkal také změny přípravy teplé vody v budově. Ostatně o této skutečnosti žalobkyně nemohla mít pochyb, když z obsahu správního spisu ve věci plyne, že již dne 3. 5. 2021 nahlížela do dotčené spisové dokumentace, přičemž si také nechala zhotovit kopie vybraných dokladů a výkresů z předložené projektové dokumentace.

52. K navrženému důkazu správním spisem, resp. listinami, které jsou jeho obsahem (konkrétně napadeným a prvostupňovým rozhodnutím, žádostí o stavební povolení, námitkami a odvoláním žalobkyně, energetickým posudkem a průkazem energetické náročnosti budovy), je poté nutno uvést, že vychází-li soud ve správním soudnictví z údajů a listin obsažených ve správním spisu, nejedná se o dokazování ve smyslu § 52 s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, nebo ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011-75). Obsah správního spisu (tj. všechny jeho součásti) tudíž nelze považovat bez dalšího za důkaz. Vyplývá to ze samotné podstaty řízení ve správním soudnictví, které je přezkumným řízením řízení správního, přičemž správní spis je obrazem a výsledkem správního řízení, dokládající skutkový stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2019, č. j. 3 Afs 194/2017-25).
53. S ohledem na veškeré shora uvedené skutečnosti tak soud ve věci uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud proto žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a tudíž ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
54. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, přičemž tento ani jejich náhradu nepožadoval.
55. Osobě zúčastněné na řízení pak výrokem III. rozsudku nebyla přiznána náhrada nákladů řízení, a to v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť jí soud neuložil žádné povinnosti, v souvislosti s nimiž jí mohly vzniknout náklady řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 25. dubna 2023

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu